

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **M. U.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Novákem
se sídlem Na strži 2102/61a, Praha 4

proti

žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**
se sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2022, č. j. PPR-16776-6/ČJ-2022-990131

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 18. 8. 2022, č. j. PPR-16776-6/ČJ-2022-990131 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Jiřího Nováka.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný částečně změnil rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby Policie ČR ve věcech služebního poměru ze dne 10. 3. 2022, č. j. PYRO-947-23/ČJ-2020-940013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jakož i zrušení samotného prvostupňového rozhodnutí.
2. Prvostupňovým rozhodnutím služební funkcionář rozhodl o žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu (dále též jen „žádost“) takto:
 - výrokem I. zamítl žádost o doplatek služebního příjmu za období od 24. 5. 2017 do 30. 12. 2017 z důvodu promlčení podle ustanovení § 206 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v rozhodném znění (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru podle § 207 odst. 1 téhož zákona marně uplynula dnem 31. 12. 2020 (dnem doručení žádosti);
 - výrokem II. zamítl žádost o doplatek služebního příjmu, neboť systém výkonu služby expozitury Teplice, odboru munice Pyrotechnické služby Policie ČR nenaplňuje zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím souvisejícího zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, tudíž nevznikl právní nárok na doplacení služebního příjmu;
 - výrokem III. přiznal nároky na doplatek služebního příjmu v příslušném období od 31. 12. 2017 za měsíce únor 2019 a březen 2020, neboť podíl výkonu služby žalobce při plnění služebních úkolů ve Vrběticích naplňoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím souvisejícího zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, a vznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu v celkové výši 11.108,- Kč;
 - výrokem IV. zamítl nároky na doplatek služebního příjmu v příslušném období od 31. 12. 2017 za měsíce leden až prosinec roku 2018, leden 2019, březen až prosinec roku 2019, leden 2020, únor 2020, duben až prosinec roku 2020, kdy byl žalobci přiznán základní tarif služebního příjmu dle § 114 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., neboť podíl výkonu služby žalobce při plnění služebních úkolů ve Vrběticích nenaplňoval zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím souvisejícího zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %, a nevznikl tudíž právní nárok na doplacení služebního příjmu.

V odvolacím řízení žalovaný na základě podaného odvolání změnil výroky I. a II. prvostupňového rozhodnutí tak, že ve výroku I. nahradil slova „žádost o doplatek služebního příjmu za období od 24. 5. 2017 do 30. 12. 2017 z důvodu promlčení podle ustanovení § 206 zákona“ slovy „žádost o doplatek služebního příjmu za období od 1. 1. 2018 do 30. 12. 2017 z důvodu promlčení podle ustanovení § 206 zákona“, a ve výroku II. nahradil slova „žádost o doplatek služebního příjmu, neboť systém výkonu služby“ slovy „žádost o doplatek služebního příjmu, vyjma části žádosti, o níž je rozhodnuto výrokem v bodu č. I, III a IV, neboť systém výkonu služby“.

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul obsah prvostupňového rozhodnutí a obsah správního spisu; následně zrekapituloval průběh odvolacího řízení včetně odvolací argumentace žalobce. Předeslal, že žalobce odvoláním napadl toliko výroky I., II. a IV. prvostupňového rozhodnutí, tedy ty výroky, jimiž bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti, resp. nároků v ní uplatněných, a v návaznosti na to konstatoval, že není oprávněn přezkoumávat výrok III. prvostupňového rozhodnutí. Po shrnutí relevantní právní úpravy se žalovaný věnoval odůvodnění výroku I. prvostupňového rozhodnutí, tj. rozhodnutí o zamítnutí žádosti z důvodu promlčení uplatněného nároku na doplatek služebního příjmu. Uvedl, že žalobce ve své žádosti ze dne 31. 12. 2020 žádal o doplatek služebního příjmu za období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2020, přičemž v doplnění žádosti ze dne 4. 5. 2021 uvedl, že žádá o doplatek za období od 24. 5. 2017. Žalovaný konstatoval, že podle § 45 odst. 4 správního řádu lze předmět žádosti zúžit, případně vzít žádost částečně zpět, avšak v průběhu správního řízení již nelze předmět žádosti rozšířit. Žalovaný proto nemohl akceptovat požadavek žalobce, kterým v průběhu již zahájeného řízení rozšířil předmět žádosti, ale vycházel z období uvedeného v žádosti uvozující dotčené řízení. Konstatoval, že s ohledem na tříletou promlčecí lhůtu pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru došlo za období od 1. 1. 2018 do 30. 12. 2017 (*sic*) k promlčení případných peněžitých nároků žalobce týkajících se služebního příjmu. Žalovaný tak zkorigoval počáteční datum, od kterého je nárok na uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru promlčen (od 1. 1. 2018, nikoliv od 24. 5. 2017) a doplnil, že tato změna byla provedena toliko z důvodu správnosti určení posuzovaného období, přičemž v konečném důsledku nemá vliv na práva žalobce. Ten byl v rámci nalézacího řízení upozorněn ředitelem Pyrotechnické služby na promlčecí lhůtu podle § 207 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., sdělením ze dne 23. 1. 2021 o zahájení řízení a promlčení bylo ředitelem Pyrotechnické služby namítnuto ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
4. Co se týče výroků II. a IV. prvostupňového rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že podstatou projednávané věci je, zda žalobce ve vymezeném období naplňoval podmínky zvýšeného základního tarifu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., jenž je přiznán příslušníkům, kteří vykonávají službu ve dvousměnném, třisměnném, anebo nepřetržitém výkonu služby. Ve dvousměnném provozu se příslušníci ve výkonu služby vzájemně střídají ve dvou směnách (např. ranní a odpolední), ve třisměnném režimu pak ve třech směnách (např. ranní, odpolední a noční) v rámci 24 hodin po sobě jdoucích a u nepřetržitého režimu je provoz zajištěn po dobu 24 hodin po sobě jdoucích denně 7 dní v týdnu, a to střídáním ve směnách nebo 24hodinovými směnami. Charakteristickým znakem pro vzájemné střídání příslušníků v rámci směnného nebo nepřetržitého režimu služby je pravidelnost, což znamená, že vzájemné střídání příslušníků není nahodilé, nýbrž opakující se v rámci určitého cyklu.
5. Žalovaný se předně zabýval tím, zda běžný výkon služby žalobce naplnil podmínky směnného režimu služby, resp. zda se žalobce v určitém rozsahu na směnném režimu výkonu služby podílel, a pokud ano, v jakém rozsahu tomu tak bylo ve vztahu ke zbytku základního fondu doby služby. Poukázal přitom na rozkaz ředitele Pyrotechnické služby ze dne 13. 9. 2016, č. 37/2016, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba u Pyrotechnické služby. Tímto rozkazem bylo stanoveno, že příslušníci zařazení v expoziturách odboru munice Pyrotechnické služby vykonávají služby při nerovnoměrném rozvržení doby služby, přitom ta se rozvrhuje do směn zpravidla v délce 12 hodin od 8:00 do 20:00 hodin, pokud zájem služby nevyžaduje změnu doby služby v dané směně. Na základě podkladů založených ve spisovém materiálu dospěl

žalovaný k závěru, že skutečný výkon služby žalobce odpovídal takovému rozvržení, tj. že žalobce standardně vykonával službu při nerovnoměrném rozvržení doby služby v jednosměnném režimu služby.

6. Žalovaný dále uvedl, že vedle výkonu služby žalobce plnil služební pohotovost a službu přesčas. Zdůraznil, že služební pohotovost se uskutečňuje mimo dobu služby a je nezbytné ji odlišovat od výkonu služby. Jedná se o situaci, při níž je příslušník v době odpočinku připraven konat v případě potřeby službu. Dle přesvědčení žalovaného tak příslušník plněním služební pohotovosti službu nevykonává. Služební pohotovost nelze považovat za výkon služby nebo za nějakou další směnu. Pokud je příslušník, kterému byla nařízena služební pohotovost povolán k výkonu služby, jedná se o službu přesčas. Ani s ohledem na povahu služby přesčas však tuto nelze považovat za nějakou další směnu. Žalovaný proto uzavřel, že běžný chod odboru munice Pyrotechnické služby, vyjma zajišťování činností ve Vrběticích, neprobíhá ve směnném režimu služby, a proto bylo namístež žalobcovu žádost v tomto směru zamítnout, jak bylo učiněno ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí ve znění napadeného rozhodnutí.
7. Následně se žalovaný věnoval režimu služby ve Vrběticích, kde žalobce v příslušném období v každém z posuzovaných měsíců vykonal několik směn. Soud ze spisového materiálu ověřil, že žalobce v podané žádosti (resp. v jejím doplnění ze dne 4. 5. 2021) vymezil dvě roviny fungování rozvržení doby služby u Pyrotechnické služby (ze kterých usuzoval na směnný režim, za který mu dle jeho názoru náležel doplatek služebního příjmu), a to rozvržení pracovní doby v rámci (i.) standardního výkonu služby a (ii.) výkonu služby v rámci opatření Vrbětice. Co se týče tvrzeného směnného režimu výkonu služby v rámci opatření Vrbětice, služební funkcionář i žalovaný ve svých rozhodnutích obsáhlým způsobem vysvětlili, z jakých důvodů nelze žalobci s výjimkou února 2019 a března 2020 přiznat za služby vykonané na pracovišti ve Vrběticích nárok na zvýšení základního tarifu služebního příjmu.
8. Při posouzení toho, zda výkon služby ve Vrběticích probíhal ve směnném režimu, vycházel žalovaný z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 Ads 59/2012 - 53, ve kterém soud jako podstatné hledisko hodnotil podíl výkonu služby na směnném režimu (o kterém v předmětné věci nebylo sporu) vůči základnímu či celkovému fondu doby služby. Žalovaný nejprve konstatoval, že způsob, jakým danou otázku posoudil služební funkcionář, shledává nepřezkoumatelným a částečně nezákonným, avšak z důvodu zachování zásady hospodárnosti přistoupil k samostatnému posouzení, jaký byl podíl výkonu služby ve Vrběticích na základním fondu doby služby žalobce za posuzované období, a to bez ohledu na to, zda byl ve Vrběticích směnný režim zaveden či nikoliv. Učinil tak z důvodu zjištění, zda žalobci mohl vůbec vzniknout nárok na doplatek služebního příjmu, pokud by ve Vrběticích příslušníci vykonávali službu ve směnném režimu služby. Žalovaný zaujal názor, že příslušníkovi náleží doplatek služebního příjmu za podílení se na směnném režimu, pokud by část výkonu služby na nepřetržitém, resp. směnném režimu odpovídala více než 50 % základního fondu doby služby. Na základě informací ze spisového materiálu (podle výkazu služeb z EKIS) žalovaný zjistil, že žalobce se na výkonu služby ve Vrběticích v jednotlivých měsících podílel nejvýše v poměru 46,87 % z celkového měsíčního základního fondu doby služby, tj. v menším zlomku základního fondu doby služby. Na základě tohoto zjištění uzavřel, že i kdyby byl ve Vrběticích zaveden směnný režim, nemohl by podíl výkonu služby žalobce zasáhnout do biorytmu a sociálního a rodinného života žalobce v takové intenzitě, s jakou je spojena kompenzace

odpovídající zvýšení základního tarifu služebního příjmu podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.

9. Následně se žalovaný věnoval jednotlivým odvolacím námitkám žalobce. K námitce, že pokud je služba u Pyrotechnické služby rozvržena tak, že je v době od 8:00 do 20:00 hodin zajištěna prostřednictvím dvou příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby na služebně a následně na tuto 12hodinovou směnu navazuje pohotovost jednoho příslušníka odboru munice, která je zajištěna od 20:00 do 8:00 hodin, jedná se o službu v nepřetržitém provozu, žalovaný uvedl, že pokud je po naplánované směně příslušníky odboru munice plněna služební pohotovost, nelze ji označovat za službu, resp. výkon služby.
10. Služební pohotovost, která není ze zákona výkonem služby či služby přesčas, která je vykonávána zcela výjimečně a mimo rámec směn, nelze dle žalovaného považovat za pravidelnou směnu jako součást směnného režimu, v rámci něhož dochází k vzájemnému a pravidelnému střídání příslušníků. Dle názoru žalovaného se jedná o zcela odlišné a samostatné instituty, které mají také speciální úpravu odměňování v zákoně č. 361/2003 Sb. Zvýšení základního tarifu jako peněžitě ohodnocení výkonu služby příslušníků v různých vzájemně na sebe navazujících úsecích nelze v případě služební pohotovosti a služby přesčas požadovat, neboť na ně nedopadá a týká se zcela jiné situace. Doplnil, že v rámci služební pohotovosti příslušníci nevykonávají služební úkoly, jsou toliko připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat a za tuto připravenost k výkonu služby jsou honorováni podle § 126 zákona č. 361/2003 Sb. V duchu tvrzení žalobce by dle žalovaného byla popřena služební pohotovost a tento právní pojem by se stal obsoletní.
11. Rovněž námitku žalobce, že v souvislosti se služební pohotovostí je nutno vzít v potaz, že dobu služební pohotovosti sice příslušník odboru munice Pyrotechnické služby tráví v místě svého bydliště, avšak je povinen neprodleně reagovat na pokyn svého zaměstnavatele a neprodleně se dostavit do místa výkonu služby, žalovaný shledal nedůvodnou. Uvedl, že doba, v níž žalobce plnil služební pohotovost, je dobou odpočinku. Konstatoval, že se svým způsobem jedná o zásah do osobního života příslušníka, avšak příslušníkovi za něj náleží jistá kompenzace jako odměna za služební pohotovost, nikoliv však za výkon služby. Žalovaný dále rozvedl, proč dle jeho názoru nejsou závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 21. 2. 2018 ve věci C-518/15, *Ville de Nivelles v. Rudy Matzak* (dále jen „rozsudek C-518/15“), jehož se žalobce dovolává, přenositelné na projednávanou věc.
12. Také námitce žalobce, že v prvostupňovém rozhodnutí je nesprávně pracováno s pojmem služební pohotovost, neboť mezi dobou výkonu služby a služební pohotovostí není ve svém důsledku žádný rozdíl, žalovaný nepřisvědčil. Dle jeho názoru žalobce směšuje výkon služby a služební pohotovost, i když se jedná o odlišné právní instituty.
13. Žalovaný rovněž označil za nedůvodnou námitku, v níž žalobce s poukazem na důvodovou zprávu k § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., namítal, že Pyrotechnická služba je službou složitou, odpovědnou a namáhavou, jejíž výkon je podmíněn získáním odborných zkušeností a znalostí, přičemž toto jsou kritéria podstatná pro zařazení do tarifní skupiny podle § 114 odst. 2 předmětného zákona, nikoliv místo konání služby, a tedy skutečnost, že je část služby konána mimo služebnu, automaticky neznamená, že je vyloučen služební režim podle § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. Žalovaný k tomu uvedl, že služební pohotovost je určitým stupněm připravenosti příslušníka v době odpočinku

konat v případě potřeby službu, nejedná se však o výkon služby. Opětovně zdůraznil, že v případě výkonu služby v době služební pohotovosti se jedná o službu přesčas.

14. Ani poslední námitku, v níž žalobce poukazoval na stanovisko personálního odboru Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007, podle něhož má zvýšený tarifní služební příjem náležet těm příslušníkům, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne a u kterých dochází při výkonu služby k zasažení biorytmu a společenského a rodinného života, neshledal žalovaný důvodnou. Vyjádřil sice souhlas s předmětným stanoviskem, avšak zdůraznil, že dotčený režim služby u žalobce v posuzovaném období zjištěn nebyl. Uvedl, že žalobce v posuzovaném období běžně vykonával službu v jednosměnném režimu při nerovnoměrném rozvržení doby služby.
15. Závěrem žalovaný konstatoval, že ze shromážděných podkladů vyplynulo, že se příslušníci expozitur odboru munice Pyrotechnické služby při běžném výkonu služby nestřídají v různých směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, nýbrž všichni vykonávají službu v jednom typu směny zpravidla v délce 12 hodin od 8:00 do 20:00 hodin při nerovnoměrném rozvržení doby služby jako žalobce. Nezakládá se tak na pravdě tvrzení žalobce, že podstatná část služby je vykonávána od 22:00 do 6:00 hodin. Příslušníkům expozitur odboru munice není při běžném výkonu služby rozvrhována doba do dvou 12hodinových úseků, které na sebe bezprostředně navazují. Žalovaný vyjádřil nesouhlas se snahou žalobce dotvářet směnný režim služby u příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby pomocí služební pohotovosti.
16. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce předeslal, že dne 4. 5. 2021 podal návrh na zahájení řízení o doplatku služebnímu příjmu, neboť mu s ohledem na vícesměnné rozvržení pracovní doby vznikl nárok na zvýšení základního tarifu služebnímu příjmu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.
17. Žalobce v zásadě uplatnil pouze jediný žalobní bod, a sice že žalovaný nesprávně posoudil jeho žádost, neboť příslušníci odboru munice Pyrotechnické služby (tj. i žalobce) s ohledem na pravidelně konanou služební pohotovost fakticky vykonávali službu ve směnném režimu, čímž jim vznikl nárok na zvýšení základního tarifu služebnímu příjmu.
18. Žalobce konstatoval, že standardní výkon služby příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby je rozvržen tak, že v době od 8:00 do 20:00 hodin je služba zajištěna prostřednictvím dvou příslušníků, kteří jsou přítomni na služebně a vykonávají společně tuto dvanáctihodinovou směnu. Od 20:00 do 8:00 hodin navazuje pro jednoho člena směny pohotovost. Tato služba je pracovníky zajišťována 24 hodin denně 7 dní v týdnu. Žalobce je přesvědčen, že popsáním rozvržením pracovní doby jsou naplněny zákonné podmínky směnného režimu služby a s tím souvisejícího zvýšení základního tarifu služebnímu příjmu o 10 %. K tomu poukázal na § 53 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., s tím, že splňuje definiční znaky dvousměnného a současně též nepřetržitého výkonu služby. Pro dvousměnný provoz musí být splněna podmínka vzájemného střídání příslušníků, které se uskutečňuje v rámci 24 hodin jdoucích po sobě, což v projednávaném případě splněno bylo.
19. Skutečnost, že část služby (12 hodin) je konána v režimu pohotovosti, resp. mimo služebnu, není dle žalobce v dané věci právně významná. Právně významná je toliko skutečnost, že provoz odboru munice Pyrotechnické služby je zajišťován nepřetržitě 24 hodin denně, a to v rámci dvou směn, z nichž jedna je zajištěna fyzickou přítomností příslušníka na služebně. Následně po vykonání této služby nastupuje jiný příslušník, který koná službu prostřednictvím nařízené pohotovosti. Žalobce má za to, že pro výkon služby

a výkon pohotovosti jsou kladeny stejné nároky, vyjma změny pracovního místa v době pracovní pohotovosti. Náplní práce žalobce (v době výkonu pohotovosti) nadále je být připraven k zabezpečení potřeb Pyrotechnické služby a neprodleně reagovat na pokyn a dostavit se do místa výkonu práce. Zásadní je, že činnosti vykonávané příslušníkem Pyrotechnické služby v rámci pohotovosti se shodují s činnostmi, které tento příslušník vykonává v rámci běžné služby. Dále je nutno vzít v potaz, že v průběhu služby a také pohotovosti je žalobce, případně jiní příslušníci, prakticky jediní, kdo jsou schopni vykonávat službu. Dle názoru žalobce je členění směn na službu a pohotovost opodstatněno pouze personálními a ekonomickými hledisky za účelem dosažení rozdílného odměňování.

20. Žalobce poznamenal, že po výkonu 24hodinové směny, z níž doba od 20:00 do 8:00 hod. je vykazována jako pohotovost, nastupuje na jeho místo jiný příslušník, který vykonává službu ve stejném režimu pro zajištění nepřetržitého zabezpečení služeb.
21. Žalobce poukázal na rozsudek ze dne 16. 12. 2021, č. j. 1 As 247/2021 - 40, ve kterém Nejvyšší správní soud řešil obdobnou situaci a seznal, že v daném případě příslušníci vykonávající pracovní pohotovost jsou jediní, „*kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby...*“, a že z materiálního hlediska se jedná o výkon 24hodinové služby, za které náleží příslušný plat včetně případných dalších příplatků. Dále žalobce poukázal na rozsudek SDEU ve věci C-518/15, podle kterého pokud zaměstnavatelé svým zaměstnancům uloží povinnost dostavit se na základě pokynu zaměstnavatele ve velmi krátké době na pracoviště, je tato doba pracovní pohotovosti považována za pracovní dobu.
22. Žalobce namítl, že rozdělení směn bylo pouze formální, účelové a motivované snahou žalovaného o finanční úspory. Takovýto přístup však nelze aprobovat. Nařízení pracovní pohotovosti představuje výjimečný prostředek, který má být využíván výhradně a pouze v případech naléhavé potřeby. Není možné pracovní pohotovostí ve skutečnosti nahrazovat druhou směnu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022, č. j. 4 As 407/2021 - 50, podle kterého ani tvrzení, že v době pracovní pohotovosti příslušníci nevykonávají žádnou činnost nebo případně se uchýlí k odpočinku, nemůže být právně relevantní, jelikož to byli pouze a výlučně oni, kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby.
23. Žalobce rovněž odkázal na důvodovou zprávu k § 114 zákona č. 361/2003 Sb., ze které dle něho vyplývá, že rozhodujícím kritériem pro zařazení do tarifní skupiny podle § 144 odst. 2 tohoto zákona je toliko složitost, odpovědnost a namáhavost vykonávané služby a dále také odborné zkušenosti podmiňující výkon služby, nikoliv místo konání služby.
24. Závěrem žalobce poukázal na stanovisko personálního odboru Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2007, podle kterého má zvýšený tarifní služební příjem náležet těm příslušníkům, kteří vykonávají službu v různých úsecích dne, případně také v sobotu a v neděli, a u kterých dochází při výkonu služby k zasažení biorytmu a společenského a rodinného života (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 Ads 59/2012 - 53). Dle přesvědčení žalobce není pochyb o tom, že rozvržení pracovní doby příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby zásadní měrou do biorytmu a společenského a rodinného života zasahuje. Zásah do biorytmu lze spatřovat již v rozvrhu doby služby, tedy ve dvou 12hodinových úsecích, které na sebe bezprostředně navazují. Podstatná část služby je konána v době od 22 do 6 hodin ráno, čímž je nepochybně

narušen spánkový cyklus žalobce. Zásah do společenského a rodinného života pak lze dovozovat ze skutečnosti, že služba zasahuje do cca 80 % všech víkendů a státních svátků (cca 40 % je vykonáváno v přímé službě a dalších cca 40 % ve formě pohotovosti). V této souvislosti žalobce připomenul, že při služební pohotovosti je příslušník podstatně omezen v plánování osobního volna.

25. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že žaloba je ve velké míře obsahově shodná s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž odvolací námitky žalobce byly v napadeném rozhodnutí důkladně vypořádány.
26. Dle názoru žalovaného se tvrzení žalobce o plánování a vykonávání služby příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby nezakládá na pravdě. Z podkladů, které si žalovaný v řízení o žádosti obstaral, bylo zjištěno, že žalobce v posuzovaném období vykonával službu zpravidla ve 12hodinových směnách v rozmezí od 8:00 do 20:00 hod. při nepravidelném rozvržení doby služby. Vykonával tedy službu v jednom typu směny, resp. v jednosměnném režimu služby při nepravidelném rozvržení doby služby.
27. Dle žalovaného je třeba od sebe striktně odlišit základní dobu služby, služební pohotovost, službu přesčas a směnný režim služby. Žalobce tyto instituty směšuje, přistupuje k extenzivnímu výkladu příslušných ustanovení a snaží se pomocí toho dotvářet směnný režim. Následně žalovaný zopakoval své závěry k institutu služební pohotovosti, které formuloval v napadeném rozhodnutí. K rozdílům mezi výkonem služby a služební pohotovostí uvedl, že v době služební pohotovosti je příslušník k výkonu služby připraven, tj. danou službu nevykonává. Na připravenost k výkonu služby nelze nahlížet stejně jako na výkon služby. Služební pohotovost je příslušníky plněna v době odpočinku a je právně i fakticky nemožné, aby v této době příslušník vykonával službu, aniž by šlo o službu přesčas. V rámci samotné služební pohotovosti příslušníci nevykonávají žádné služební úkoly, jsou toliko připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat a za tuto připravenost k výkonu služby jsou honorováni podle § 126 zákona č. 361/2003 Sb. Dojde-li k výkonu služby v rámci nařízené služební pohotovosti, jedná se o službu přesčas, přičemž v rámci takové přesčasové služby příslušníci odboru munice Pyrotechnické služby vykonávají služební úkoly plynoucí z jejich služebního zařazení, potažmo služební náplně, tj. shodné činnosti, které vykonávají v rámci základního fondu doby služby. Žalovaný podotkl, že nařizování služební pohotovosti je u policie běžnou praxí, neboť bytí není třeba některé činnosti vykonávat nepřetržitě (není zapotřebí směnný režim služby), je nezbytné zajistit dosah kompetentního příslušníka, pakliže vyvstane mimořádná událost.
28. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že vykonává směny v délce 24 hodin, které jsou rozděleny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti. Dle žalovaného žalobce opět přistupuje ke směšování výkonu služby a služební pohotovosti a tímto způsobem usuzuje na směnný režim služby. Zároveň jeho tvrzení neodpovídá faktickému výkonu služby příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby.
29. Žalobcem zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu nejsou podle žalovaného na danou věc přílehlavé, jelikož se netýkají směnného režimu služby v podmínkách služebního poměru příslušníků nebo zvýšení základního tarifu služebního příjmu v souvislosti se směnným režimem služby. Předmětem případů posuzovaných Nejvyšším správním soudem byl případný doplatek služebního platu za výkon služby v rámci služební pohotovosti konané na pracovišti ve smyslu zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání

(dále jen „zákon o vojácích“). Ve zmíněných případech bylo nezbytné postavit najisto, zda byla služební pohotovost žalobcům nařízena, zda tomu bylo v důležitém zájmu služby a z tohoto důvodu bylo třeba zjistit i to, jakou činnost tito žalobci v rámci služební pohotovosti vykonávali. Předmětem sporu bylo, zda nebyla z materiálního hlediska též v době služební pohotovosti vykonávána služba a zda žalobcům nevznikl nárok na doplatek služebního platu za výkon služby v rámci služební pohotovosti, nebo zda jim náleží „pouze“ odměna za služební pohotovost. Ke směnnému režimu služby se Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích vůbec nevyjadřoval.

30. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Po posouzení věci dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno pro vady řízení zrušit.
31. V posuzované věci žalobce brojí proti rozhodnutím služebních orgánů obou stupňů, jimiž byla z převážné části zamítnuta jeho žádost o doplatek služebního příjmu. Podstatu sporu lze shrnout tak, že žalobce je přesvědčen, že mu náležel nárok na zvýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., neboť fakticky vykonával službu ve směnném režimu podle § 53 odst. 4 téhož zákona č. 361/2003 Sb., za účelem zajištění nepřetržitého provozu odboru munice Pyrotechnické služby. K závěru o faktickém konání služby ve směnném režimu žalobce dospěl s ohledem na pravidelně nařizovanou (a konanou) služební pohotovost, kterou byl dle jeho názoru u odboru munice Pyrotechnické služby nahrazován výkon služby. Služební funkcionáři obou stupňů naproti tomu shledali žádost žalobce nedůvodnou; žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce vykonával službu v jednosměnném režimu služby při nepravdělném rozvržení doby služby. Službu ve směnném režimu tedy nevykonával, a proto mu nárok na zvýšení základního tarifu nesvědčil.
32. Soudu je z úřední činnosti známo, že se jedná o jeden z více než dvaceti případů žalob příslušníků různých expozitur odboru munice Pyrotechnické služby (zastoupených stejným právním zástupcem), v nichž tito příslušníci shodně brojí proti rozhodnutím, jimiž byly zamítnuty jejich žádosti o doplatek služebního příjmu. Argumentace obsažená v žalobách je přitom fakticky totožná, resp. jedná se o shodnou právní argumentaci uplatněnou na obdobném skutkovém půdorysu (liší se pouze místo výkonu služby či období, v němž byla služba vykonávána). Soudu je zároveň známo, že ve věci vedené pod sp. zn. 6 Ad 9/2022 soud rozsudkem ze dne 11. 1. 2023, č. j. 6 Ad 9/2022 - 56 rozhodl o zamítnutí žaloby, neboť ji nepovažoval za důvodnou. Řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 5 As 29/2023. Ve věci vedené pod sp. zn. 18 Ad 13/2022 soud naopak rozsudkem ze dne 23. 3. 2023 č. j. 18 Ad 13/2022 - 90 žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení. Při posouzení důvodnosti žaloby v nyní projednávané věci se soud ztotožnil se závěry vyslovenými ve zrušovacím rozsudku ze dne 23. 3. 2023 č. j. 18 Ad 13/2022 - 90 a nikoliv se závěry obsaženými v zamítavém rozsudku ze dne 11. 1. 2023, č. j. 6 Ad 9/2022 - 56, v němž se šestý senát správního úseku Městského soudu v Praze zabýval výlučně režimem výkonu služby, resp. závěry, jež žalovaný učinil ve vztahu ke směnnému provozu ve Vrběticích, a nikoli výkonem standardní služby. Otázka rozvržení doby služby vykonávané v rámci opatření Vrbětice je však z hlediska žalobních námitek mimoběžná; podstatné je posouzení

okolností týkajících se faktického výkonu služební pohotovosti příslušníky odboru munice Pyrotechnické služby.

33. V posuzované věci se jeví jako podstatné, zda žalovaný v odvolacím řízení v dostatečné míře posoudil jednotlivé argumenty, které dle názoru žalobce svědčí o tom, že fakticky vykonával službu ve směnném režimu. Žalovaný se sice domnívá, že jednotlivé námitky žalobce tak, jak mu byly předestřeny ve správním řízení, vypořádal, dle náhledu soudu tomu tak ale není. Žalovaný totiž zcela pominul nosnou část žalobcovy argumentace, neboť se v napadeném rozhodnutí věcně nezabýval materiálním posouzením charakteru služby vykonávané žalobcem v průběhu období vykazovaného formálně jako služební pohotovost, přestože právě toho se žalobce prostřednictvím své odvolací argumentace domáhal.
34. Z argumentace žalobce předestřené v projednávané věci je dle mínění soudu jednoznačné, na základě jakých okolností považuje svou žádost o doplatek služebního příjmu za důvodnou. Žalobce tvrdí, že systém výkonu služby v rámci odboru munice Pyrotechnické služby expozitury Teplice vykazuje prvky vícesměnného režimu služby, neboť výkon služby byl v rozhodném období rozvržen tak, aby byla zajištěna služba nepřetržitě, včetně víkendů a svátků. K zajištění tohoto nepřetržitého režimu přitom měl sloužit nejen výkon samotné služby, ale rovněž služební pohotovost. Lapidárně řečeno měla být právě (dle žalobce formálně nařizovaná) služební pohotovost využívána k zajištění nepřetržitého provozu. Ve své podstatě se ovšem mělo jednat o další směnu, přičemž žalobce tvrdí, že povinnosti, jež plnil v rámci výkonu služební pohotovosti, byly obdobné povinnostem, jež plnil v rámci výkonu služby. Jediným prvkem odlišujícím výkon jeho služby v průběhu formálně nařizované služební pohotovosti byla skutečnost, že nemusel být fyzicky přítomen na pracovišti. V kontextu rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu a SDEU však není podle žalobce tato okolnost pro posouzení toho, zda mu má být přiznán nárok na doplatek služebního příjmu, rozhodná.
35. Žalovaný naproti tomu předmět vedeného řízení spatřuje v posouzení otázky, zda v rámci výkonu služby žalobce byly formálně naplněny zákonné podmínky směnného režimu služby. Vychází přitom implicitně z předpokladu, že závěr o směnném charakteru výkonu služby není závislý na interpretaci žalobcem vykonávané činnosti po dobu nařízené služební pohotovosti, neboť je třeba důsledného odlišení rozvržení doby služby (tj. zda je služba vykonávána v jednosměnném či vícesměnném režimu) a služební pohotovosti jako dvou zcela samostatných institutů.
36. Soud s ohledem na výše uvedené nejprve přistoupil k posouzení, zda žalovaný v právě popsaném ohledu správně vystihnul podstatu věci a náležitě vypořádal předmět řízení, resp. zda na podkladě žalobcovy žádosti a v ní předestřené argumentace včetně odvolacích námitek dostatečně zkoumal všechny okolnosti rozhodné pro její věcné posouzení a zda za tím účelem zjistil v potřebném rozsahu skutečný (skutkový) stav věci. S tím přitom ve výše naznačeném kontextu úzce souvisí, zda se žalovaný v tomto ohledu řádně vypořádal s odvolacími námitkami uplatněnými žalobcem, a zprostředkovaně tedy i to, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu, resp. zda soud za dané skutkové situace může přistoupit k věcnému posouzení podstaty sporu mezi účastníky.
37. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno takovým vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně

přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta (soudní) rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245 nebo ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64).

38. Ze shora uvedeného judikatorního rámce vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy odůvodnění rozhodnutí vůbec neobsahuje vypořádání některé z námitky nebo nereflektuje námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se tyto námitky opírají, musí mít tato skutečnost nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015 - 29).
39. Ze spisového materiálu vztahujícího se k nyní projednávané věci plyne, že v samotné žádosti o doplatek služebního příjmu ze dne 31. 12. 2000 žalobce uvedl v podstatě pouze to, že mu dle jeho názoru mu měl být za období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2020 přiznán zvýšený základní tarif dle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. (a nikoliv základní tarif dle § 114 odst. 1 téhož zákona), neboť výkon služby v tomto období jednoznačně naplňoval znaky pro přiznání zvýšeného základního tarifu.
40. V doplnění žádosti ze dne 4. 5. 2021 již žalobce popsal rozvržení služebního režimu příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby, přičemž konstatoval, že „část služby je

realizována tak, že příslušník nastoupí do řádné služby v 8:00, kdy tuto službu vykonává do 20:00, aby bezprostředně poté nastoupil na služební pohotovost, která trvá od 20:00 do 8:00 následujícího dne. Fakticky se jedná o výkon služby v délce 24 hodin, která je zajišťována prostřednictvím dvou směn. Skutečnost, že část služby (12 hodin) je konána v režimu pohotovosti, resp. mimo služebnu, není v dané věci právně významná. Právně významná je toliko skutečnost, že provoz odboru munice Pyrotechnické služby je zajišťován nepřetržitě 24 hodin denně, a to v rámci dvou směn.“ Dle žalobce je nutno vzít v potaz, že „nařízení pracovní pohotovosti představuje výjimečný prostředek, který má být zaměstnavatelem využíván v případech naléhavé potřeby. Není však možné pracovní pohotovosti ve skutečnosti nahrazovat druhou směnu, jak je tomu dle přesvědčení žadatele právě v situaci příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby.“

41. Žalobce dále uvedl, že dobu pracovní pohotovosti sice příslušník tráví v místě svého bydliště, avšak je povinen neprodleně reagovat na pokyn svého zaměstnavatele a neprodleně se dostavit do místa výkonu práce, což výrazně omezuje jeho možnost věnovat se jiným aktivitám. Poukázal na to, že obdobnou situací se zabýval SDEU v rozsudku ve věci C-518/15, ve kterém dobu pracovní pohotovosti posoudil (materiálně) jako pracovní dobu. Žalobce též poukázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 361/2003 Sb., ze které dovodil, že pro zařazení do tarifní skupiny podle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., jsou podstatná jiná hlediska než místo konání služby. Rozvržení doby služby (za zohlednění nařízené služební pohotovosti) žalobci zasahovalo do biorytmu a společenského a rodinného života, což rovněž odůvodňuje přiznání zvýšeného základního tarifu, a to i v kontextu rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 15. 8. 2012 č. j. 6 Ads 59/2012 - 53).
42. Již z takto formulovaného odůvodnění žádosti je zřejmé, že žalobce poukazoval na skutečnost, že služební pohotovost byla jemu (a dalším příslušníkům dotčené expozitury) nařizována za účelem pokrytí nepřetržitého provozu a byla obsahově shodná s náplní běžného výkonu služby. Skutečnost, že žalobce dobu služby se služební pohotovostí nezaměňoval, nýbrž si byl vědom rozdílu mezi těmito dvěma instituty, je pak zcela zřejmá i z toho, že zdůraznil, že pro přiznání zvýšeného tarifního příjmu jsou podstatná jiná hlediska než místo výkonu služby (tj. že okolnost, že služební pohotovost je vykonávána mimo pracoviště, není s ohledem na obsahovou náplň a pravidelné nařizování služební pohotovosti dle jeho přesvědčení rozhodná).
43. Služební funkcionář v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí popsal jednotlivé způsoby rozvržení doby služby podle § 53 zákona č. 361/2003 Sb., a následně konstatoval, že služební pohotovost není výkonem služby, ale jakousi připraveností příslušníků na výkon služby, který ale fakticky vůbec nemusí nastat. Uskutečňuje se mimo dobu služby a je nezbytné ji od výkonu služby odlišovat (podrobně viz str. 8 a 13 prvostupňového rozhodnutí). V tomto ohledu pak rozlišil režim služební pohotovosti a služby přesčas, k níž dochází, je-li příslušník, jemuž byla nařízena služební pohotovost, povolán k výkonu služby. Až v tomto okamžiku se jedná o výkon služby. Detailně se pak věnoval charakteru výkonu služby žalobce, a to především s ohledem na výkon služby v rámci opatření Vrbětice. Samotným nařizováním, výkonem a obsahovou náplní služební pohotovosti konané žalobcem se služební funkcionář v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nezabýval.
44. Žalobce v odvolání ze dne 29. 3. 2022 na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí reagoval tak, že dle jeho přesvědčení ředitel Pyrotechnické služby dospěl k nesprávným závěrům

spočívajícím v tom, že „*služební pohotovost nelze považovat za výkon služby*“. Opětovně poukázal na rozsudek SDEU ve věci C-518/15 a zdůraznil, že skutečnost, že příslušník dobu služební pohotovosti tráví v místě svého bydliště, nelze brát za rozhodující. Výslovně namítl, že v prvostupňovém rozhodnutí je „*nesprávně pracováno s pojmem služební pohotovost. Mezi dobou výkonu služby a služební pohotovostí totiž ve svém důsledku není žádný rozdíl. Příslušníkům Pyrotechnické služby Policie České republiky je v režimu služební pohotovosti, v jejím průběhu, nařizována činnost (byť třeba v jiném rozsahu), která je právě hlavní náplní uvedených služeb příslušníků Pyrotechnické služby Policie České republiky.*“ Žalobce k tomu výslovně uvedl, že tento režim slouží právě k zabezpečení příslušných služeb, které je nezbytné vykonávat nepřetržitě. V daném případě se přitom nejedná o situaci, kdy by i v nočních hodinách (v době od 20:00 do 8:00 hod) někteří příslušníci Pyrotechnické služby vykonávali běžnou službu a jiní byli připraveni v režimu služební pohotovosti pro případ nutnosti povolání dalšího příslušníka do služby, například ve formě posily. Příslušníci, kteří se nachází v režimu služební pohotovosti, totiž toho času představují jediné členy Pyrotechnické služby, kteří jsou připraveni k provádění úkolů pyrotechnické služby a ve velmi krátkém časovém okamžiku musí být připraveni k výkonu své činnosti. Tímto způsobem je zajišťován provoz pyrotechnické služby v průběhu celého roku. Dle žalobce „*(z) materiálního hlediska totiž příslušníci Pyrotechnické služby Policie České republiky vykonávají službu ve směnném režimu, konkrétně pak v rámci dvou dvanáctihodinových na sebe přímo navazujících směnách.*“

45. Dle názoru soudu je i z obsahu odvolání žalobce podaného proti prvostupňovému rozhodnutí zřejmé, že žalobce v žádném případě volně nezaměňoval výkon služby s dobou výkonu služební pohotovosti, resp. z jeho argumentace nelze usuzovat, že by nárok na doplatek služebního příjmu odvozoval z prosté skutečnosti, že mimo samotný výkon služby vykonával i služební pohotovost. Je naopak zjevné, že jeho argumentace vycházela z přesvědčení, že charakter činností vykonávaných po dobu nařizované služební pohotovosti byl z hlediska náplně podobný výkonu služby, a že služební pohotovost byla jemu i dalším příslušníkům plánovitě nařizována tak, aby došlo k zajištění provozu Pyrotechnické služby v průběhu celého roku. Již v průběhu řízení před správními orgány tedy stěžejním argumentem žalobce bylo, že byť je služební pohotovost (formálně) institutem odlišným od výkonu služby a z hlediska zařazení tohoto institutu v zákoně č. 361/2003 Sb., se formálně o výkon služby nejedná (s čímž souvisí i odlišný způsob odměňování), byl v jeho konkrétním případě služební pohotovostí fakticky nahrazován výkon služby. Jinak řečeno, žalobce již v průběhu správního řízení snášel konkrétní argumenty, o něž opíral svůj závěr, že dobu formálně nařízené služební pohotovosti je třeba s ohledem (i.) na charakter po tuto dobu fakticky vykonávaných činností a (ii.) se zřetelem k dalším konkrétním okolnostem (především plánovitě nařizování služební pohotovosti zcela pomíjející její mimořádný, výjimečný charakter) považovat z materiálního hlediska za výkon služby. Právě z těchto důvodů žalobce usuzoval na splnění definičních podmínek výkonu služby ve dvousměnném provozu a s tím související naplnění podmínek pro přiznání zvýšení základního tarifu služebního příjmu o 10 %.
46. Jak je patrné ze shora uvedené rekapitulace napadeného rozhodnutí, žalovaný se v něm podrobně věnoval rozvržení doby služby žalobce a posuzoval délku směn, jež žalobce vykonával. Přitom se zabýval především výkonem služeb žalobce ve Vrběticích, přestože žalobce v tomto ohledu žádnou odvolací námitku neuplatnil. Co se týče samotného výkonu služební pohotovosti žalobcem, žalovaný se omezil na konstatování rozdílů mezi institutem služební pohotovosti a dobou služby, přičemž uvedl, že služební pohotovost se

uskutečňuje mimo dobu služby a je nezbytné ji od výkonu služby odlišovat. Následně podotknul, že služební pohotovost nelze považovat za výkon služby ani za další směnu. I při vypořádání odvolacích námitek žalovaný setrval na obecném rozlišení pojmů služba a služební pohotovost, aniž ve skutečnosti jakkoliv hodnotil, jakým způsobem probíhal výkon služební pohotovosti v žalobcově případě.

47. Lze tak shrnout, že žalovaný ve své podstatě setrval na prostém vyložení obecných tezí k dotčeným institutům a identifikaci jejich rozdílů tak, jak jsou uvedeny v zákoně č. 361/2003 Sb., aniž jakkoli reflektoval na samotnou podstatu žalobcovy argumentace. Pokud poukázal na to, že v rámci služební pohotovosti příslušníci nevykonávají služební úkoly, ale jsou pouze připraveni v případě nenadálé situace službu vykonávat, i v tomto svém dílčím závěru vycházel striktně z obecně platných pravidel obsažených v dotčené právní úpravě, avšak zcela rezignoval na posouzení toho, jakým způsobem fakticky probíhalo plnění služební pohotovosti u teplické expozitury odboru munice Pyrotechnické služby. Podle názoru soudu však měl žalovaný posoudit právě naplnění zákonných podmínek nařizování služební pohotovosti na expozituře Teplice odboru munice Pyrotechnické služby a charakter činností vykonávaných příslušníky v rámci služební pohotovosti, jakož i podobnost těchto činností s výkonem běžné služby. Jen tak by dostál povinnosti vypořádat jádro argumentace žalobce ohledně materiálního hlediska výkonu služební pohotovosti. Vycházet přitom mohl kromě jiného ze závěrů, jež k hodnocení institutu služební pohotovosti a jeho rozlišení od výkonu služby (byť v kontextu zákona o vojácích) vyslovil Nejvyšší správní soud, neboť tyto jsou, pokud jde o potřebu materiálního posouzení, zcela přenositelné i na nyní projednávanou věc. Argumentaci žalobce nicméně žalovaný naopak vypořádal zcela formalisticky, pominul podstatu projednávané věci a na svém postoji setrval i v řízení před soudem, když jen zopakoval, že příslušník plněním služební pohotovosti službu (z povahy věci nikdy) nevykonává, služební pohotovost je odlišným institutem od výkonu služby apod.
48. O nepochopení podstaty sporu žalovaným ostatně svědčí i skutečnost, že v řízení před soudem trval na nepřenositelnosti závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených k posouzení výkonu služební pohotovosti z důvodu, že v případech posuzovaných Nejvyšším správním soudem bylo řešeno, zda nevznikl nárok na doplatek služebního platu za výkon služby v rámci služební pohotovosti, nebo zda za vykonané činnosti náleží „pouze“ odměna za služební pohotovost. S přesvědčením žalovaného, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou v tomto ohledu nepřiléhavá, se Městský soud v Praze nemůže ztotožnit, neboť podstata sporu v nyní projednávané věci je ve svém důsledku zcela totožná. Třebaže žalovaný sám konstatoval, že služební pohotovost s ohledem na možné použití tohoto institutu pouze v nezbytně nutné míře nelze pojímat jako pravidelnou směnu, která tvoří pravidelný režim směny, ve vztahu k průběhu služby žalobce toto hledisko pohříchu nijak nehodnotil. Postoj žalovaného, jenž odmítl z materiálního hlediska posuzovat a hodnotit výkon služební pohotovosti žalobcem, neobstojí; bez takového posouzení jsou závěry žalovaného striktně povšechné, paušální, obecné a nijak nevypořádávají argumentaci žalobce uplatněnou v řízení před služebními orgány.
49. Žalovanému je třeba vytknout i to, jak se vypořádal s argumentací žalobce o přenositelnosti závěrů rozsudku SDEU ve věci C-518/15 na daný případ. Byť se žalovaný touto námitkou zabýval konkrétněji, i v tomto případě setrval v rovině striktně obecných a paušálních závěrů (tj. že plnění služební pohotovosti je dobou odpočinku, uskutečňuje se

mimo dobu služby a příslušníkovi za služební pohotovost náleží jistá kompenzace). Ve zmíněném rozsudku se jednalo o případ hasiče, který plnil pracovní pohotovost v místě svého bydliště a měl povinnost na výzvu zaměstnavatele zareagovat do osmi minut a být fyzicky na určeném místě, tj. neměl být po dobu plnění pohotovosti pouze zastižitelný. Ve vztahu k projednávanému případu žalovaný uvedl, že žalobce plnil v posuzovaném období služební pohotovost v místě mimo služebnu, a to v různém rozsahu i časovém rozmezí. Uzavřel, že zmíněný rozsudek je na případ žalobce nepřiléhavý, avšak ani v tomto kontextu (vyjma jediného dílčího závěru o místě výkonu služební pohotovosti) žádným způsobem nehodnotil, jak výkon služební pohotovosti v případě žalobce probíhal (tj. ani v tomto ohledu se nezabýval charakterem činností vykonávaných žalobcem, tím, zda mu byla stanovena povinnost v určitém čase zareagovat na výzvu k plnění služby a jak tato okolnost korespondovala s možností žalobce nakládat se svým časem v případě plnění služební pohotovosti, či zda nešlo o plánovité zneužívání/obcházení institutu služební pohotovosti vyznačujícího se mimořádností jeho použití). Žalovaný naprosto pominul, že žalobce na uvedený rozsudek poukázal v kontextu tvrzení, že příslušníci odboru munice Pyrotechnické služby sice dobu služební pohotovosti tráví v místě svého bydliště, avšak jsou povinni neprodleně reagovat na pokyn svého nadřízeného a neprodleně se dostavit do místa výkonu služby (což výrazně omezuje jejich možnosti věnovat se jiným aktivitám). SDEU ve zmíněném rozsudku přitom dospěl k závěru, že povinnost být fyzicky přítomen na místě určeném zaměstnavatelem, jakož i omezení vyplývající z hlediska zeměpisného a časového z nutnosti dostavit se do místa práce do 8 minut mohou objektivně omezovat možnosti, které má pracovník k tomu, aby se věnoval svým osobním a společenským zájmům. Tato situace je přitom dle soudu kvalitativně odlišná od situace pracovníka, který po dobu pohotovosti musí být pouze zastižitelný svým zaměstnavatelem. Žalovaný nicméně rezignoval na zjištění konkrétních okolností výkonu služební pohotovosti žalobcem a podstatou jeho odvolací námítky se nezabýval.

50. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žalovaný (a potažmo i služební funkcionář prvního stupně) při posouzení důvodnosti žádosti žalobce nevystihl podstatu věci, neboť se nevypořádal s tím, co žalobce prostřednictvím uplatněného nároku učinil předmětem řízení, a zcela pominul klíčovou argumentaci uplatněnou žalobcem v průběhu správního řízení. Úvahy, které žalovaný vtělil do odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak byly mimoběžné důvodům, na kterých žalobce založil opodstatněnost své žádosti o doplatek služebního příjmu. Nelze než uzavřít, že s ohledem na žalobcem předestřenou argumentaci včetně námitek uplatněných v odvolacím řízení žalovaný v projednávané věci dospěl k nesprávnému závěru o tom, jaká hlediska jsou podstatná pro posouzení důvodnosti žádosti. Žalovaný zcela rezignoval na posouzení toho, zda faktický průběh služby a služební pohotovosti u odboru munice Pyrotechnické služby byl v souladu s podmínkami stanovenými zákonem č. 361/2003 Sb.; jím posuzovaná kritéria vycházela toliko z formálního pojetí jednotlivých institutů tohoto zákona.
51. Žalovaný zatížil napadené rozhodnutí ještě další vadou, která prozatím brání jeho věcnému přezkumu soudem. Vzhledem k tomu, že se vůbec nezabýval materiálním posouzením služební pohotovosti vykonávané žalobcem (způsobem nařízení služební pohotovosti, charakterem činnosti vykonávané žalobcem, četností jejího výkonu či tím, v jakém rozsahu byla pohotovost nařizována ostatním příslušníkům dotčené expozitury), neobstaral ani žádné podklady, na základě kterých by bylo možné uvažovat o faktické povaze výkonu služební pohotovosti (tj. zda se jednalo skutečně toliko o služební pohotovost, nebo zda činnost vykonávaná žalobcem v době nařízené služební pohotovosti

byla ve své podstatě výkonem služby). Žalovaný tedy nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, neboť důvodnost žalobcovy žádosti nelze s ohledem na absenci k tomu potřebných podkladů ve správním spise posoudit. Za tímto účelem bude třeba zásadního doplnění spisového materiálu. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný napadené rozhodnutí zatížil rovněž vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., což je dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud přitom nepřehlédl, že spisový materiál obsahuje přehled služeb žalobce (tj. údaje o plánovaných a skutečně vykonaných službách), nicméně žalovaný tyto důkazy hodnotil toliko z pohledu formálního (tj. spokojil se s konstatováním, že žalobce v určité době vykonával služební pohotovost, nijak však nezohlednil, v jakém objemu a rozsahu tuto činnost vykonával a zda byly pro její výkon splněny zákonné předpoklady). Tímto způsobem fakticky rezignoval na zjištění skutečného stavu věci v kontextu tvrzení žalobce, že výkon činnosti v rámci nařízené služební pohotovosti se svým obsahem shodoval s výkonem „standardní“ služby, takže při plánování a výkonu služby systematicky docházelo k obcházení zákona, a to nejen v izolovaném případě žalobce, ale v rámci celé expozitury Teplice odboru munice Pyrotechnické služby.

52. Nezbyvá než shrnout, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nedostatek důvodů, neboť se ani dílčím způsobem nezabýval plánováním a způsobem nařizování služební pohotovosti žalobci a dalším příslušníkům teplické expozitury odboru munice Pyrotechnické služby, charakterem činností vykonávaných příslušníky v rámci plnění služební pohotovosti, ani tím, zda institutu služební pohotovosti nebylo služebním funkcionářem zneužíváno v rozporu s jeho zákonným vymezením. Žalovaný tím zcela pominul podstatu argumentace, o níž žalobce svou žádost opíral, a fakticky se tak nevypořádal ani s odvolacími námitkami žalobce, neboť neuvedl, z jakých důvodů je považuje za liché a neopodstatněné.
53. Tím, že tato hlediska zcela opomenul, a tedy neobstaral a do spisu nezaložil podklady potřebné k jejich posouzení (příkladmo nařízení služební pohotovosti, údaje svědčící o výkonu služby a služební pohotovosti dalších příslušníků dotčené expozitury, výsledch osob zodpovědných za plánování služby a služební pohotovosti u odboru munice Pyrotechnické služby, výsledch příslušníků dané expozitury aj.), na základě kterých by bylo lze usuzovat o skutečném průběhu služby a služební pohotovosti včetně jejich obsahové náplně, zároveň žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav za tohoto stavu věci vyžaduje zásadní doplnění, bez kterého nelze závěr o důvodnosti předmětné žádosti, a tedy ani závěr o opodstatněnosti žalobní argumentace, učinit. Z těchto důvodů soud dospěl k závěru, že je namístě napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
54. V něm se žalovaný musí vypořádat s nosnou argumentací žalobce, tedy především komplexně posoudit faktický průběh výkonu služby a služební pohotovosti v rámci expozitury Teplice odboru munice Pyrotechnické služby. Bude na žalovaném, aby v tomto ohledu posoudil skutečnosti tvrzené žalobcem v průběhu správního řízení a zabýval se předně tím, zda byly naplněny podmínky pro nařízení služební pohotovosti ve smyslu § 62 zákona č. 361/2003 Sb. Podstatné je v tomto ohledu tvrzení žalobce, že služební pohotovost byla služebním funkcionářem nařizována pravidelně, a to za účelem faktického zajištění provozu odboru munice Pyrotechnické služby. Žalovaný se rovněž bude muset zabývat konkrétní obsahovou náplní služební pohotovosti, kterou žalobce vykonával, a vypořádat se s jeho tvrzením, že vyjma místa výkonu služební pohotovosti (oproti místu výkonu běžné služby na služebně) nebyl v plnění jemu stanovených úkolů faktický rozdíl.

Těmito okolnostmi se žalovaný bude muset zabývat i v kontextu tvrzení žalobce, že se příslušníci odboru munice Pyrotechnické služby nepřetržitě v plnění služebních povinností (ať už v rámci výkonu služby, nebo v rámci plnění služební pohotovosti) střídali, a že rozvržení služby na základní dobu služby a služební pohotovost bylo jednáním účelovým, vedeným snahou o finanční úspory a zastření skutečného stavu věci, jenž by podle žalobce mohl odpovídat směnnému režimu.

55. Jak již bylo soudem konstatováno shora, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí v obecné rovině věnoval rozvržení doby služby a hodnotil kritéria, při kterých lze usuzovat na vícesměnný režim služby. V dalším řízení se nicméně bude muset zabývat otázkou, zda služební pohotovost, kterou žalobce pravidelně vykonával, nebyla z materiálního hlediska výkonem služby, tj. další směnou, a jaký vliv by tato skutečnost měla na hodnocení režimu výkonu služby žalobce.
56. V rámci nového posouzení věci bude též povinností žalovaného zohlednit závěry, jež k obdobným otázkám ve své rozhodovací praxi zaujaly správní soudy. V rozsudku ze dne 16. 12. 2022, č. j. 1 As 247/2021 - 40 se Nejvyšší správní soud zabýval případem vojáka sloužícího u vrtulníkové letky, který vykonával službu v režimu 12 hodin „standardní“ služby, na niž bezprostředně navazovalo 12 hodin služební pohotovosti. Mezi účastníky řízení nepanovala shoda v tom, zda byla dotčenému vojákovu služební pohotovost nařízena a zda rozdělení 24hodinové směny nebylo toliko formální, tj. zda z materiálního hlediska i v době označené jako služební pohotovost nebyla vykonávána služba. Nejvyšší správní soud v dané věci aproboval názor krajského soudu, že pro posouzení oprávněnosti nároku na doplacení ušlého platu je nezbytné posoudit tři okruhy otázek, a sice (1) zda existuje rozkaz, jímž byla žalobci služební pohotovost nařízena; (2) zda byl dán důležitý zájem služby pro nařízení služební pohotovosti (první dvě podmínky tvoří formální aspekt věci, tj. zda byla pohotovost nařízena v souladu se zákonem); a (3) jakou činnost žalobce v době označené jako služební pohotovost fakticky vykonával (materiální aspekt). Městský soud v Praze si je vědom toho, že uvedené závěry kasační soud vyslovil ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o vojácích, samotná tato okolnost však nemůže být důvodem, pro který by bylo možné odmítnout jejich přenositelnost na žalobcův případ. I žalovaný se v kontextu těchto závěrů bude muset zabývat otázkou, zda byla služební pohotovost žalobci nařízena formálně správným způsobem (tj. za naplnění podmínek daných zákonem), jakož i tím, co bylo obsahovou náplní činnosti žalobce při konání služební pohotovosti, resp. zda se skutečně z materiálního hlediska nejednalo o výkon služby.
57. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že shora vytčené nedostatky napadeného rozhodnutí nespádají do množiny případů, v nichž soud může nedostatky rozhodnutí správního orgánu překlenout a doplnit vlastní argumentací. V nyní projednávané věci by především bylo zapotřebí k náležitému zjištění skutkového stavu věci rozsáhlého a zásadního doplnění dokazování, přičemž tento postup by byl rozporný s § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Žalobci by se nadto vypořádání jeho klíčové argumentace a odvolacích námitek poprvé dostalo až ze strany správního soudu, což nelze připustit. Soudu tak nezbyvá než konstatovat, že s ohledem na shora vytčená pochybení žalovaného se prozatím nemohl zabývat věcným přezkumem napadeného rozhodnutí, resp. samotným posouzením charakteru služby vykonávané žalobcem v době vykazované jako služební pohotovost.
58. Soud považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné ještě z dalšího důvodu. Jeho výrok 2), jímž žalovaný změnil výrok I. prvostupňového rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti z důvodu promlčení, je totiž nesrozumitelný. Žalovaný jím změnil

vymezení časového období, za které má být žalobcem uplatněný nárok na doplatek služebního příjmu promlčen (podle prvostupňového rozhodnutí se mělo jednat o období od 24. 5. 2017 do 30. 12. 2017), a to tak, že jde o období *od 1. 1. 2018 do 30. 12. 2017*. Nejedná se zde o žádnou chybu v psaní – žalovaný vymezení časového období, jehož se má promlčení týkat, stejným způsobem několikrát zopakoval i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na obecně známý fakt, že čas neběží pozpátku, není možné, aby určité časové období začínající dnem 1. 1. 2018 skončilo 30. 12. 2017. Soud k tomu na okraj dodává, že vzhledem k tříleté promlčecí lhůtě zakotvené v § 207 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., a datu podání „původní“ žádosti žalobce (31. 12. 2020) je vyloučeno, aby k promlčení žalobcova nároku na doplatek služebního příjmu došlo kdykoliv v období *od 1. 1. 2018*. K nesrozumitelnosti, a tím i nepřezkoumatelnosti této části napadeného rozhodnutí soud přihlédl z úřední povinnosti (žalobce v tomto směru žádnou námitku nevznnesl).

59. Z výše popsanych důvodů soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. rozsudkem bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm se žalovaný bude především zabývat podstatou žalobcovy argumentace a v potřebném rozsahu doplní dokazování tak, aby následně mohl posoudit, jakým způsobem probíhal výkon služební pohotovosti žalobce a dalších příslušníků odboru munice Pyrotechnické služby ve zkoumaném období, resp. jakým způsobem probíhalo plánování a nařizování služební pohotovosti, zda byl tento postup v souladu s podmínkami stanovenými zákonem č. 361/2003 Sb., jaký byl charakter činností vykonávaných žalobcem v rámci plnění služební pohotovosti a zda se tyto činnosti shodovaly s výkonem běžné služby, případně v jakém rozsahu se lišily. Na základě provedených zjištění pak žalovaný v novém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodní, zda tyto okolnosti měly vliv na faktické rozvržení doby služby žalobce, a v návaznosti na tyto poznatky znovu posoudí důvodnost žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu.
60. V případě, že žalovaný v dalším řízení opětovně dospěje k závěru, že je zapotřebí změnit vymezení časového období, jehož se má promlčení žalobcova nároku týkat, učiní tak způsobem, který neodporuje logice a obecně známému způsobu plynutí času.
61. Právním názorem soudu vysloveným ve zrušovacím rozsudku je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán.
62. Soud nepřehlédl návrh žalobce na zrušení prvostupňového rozhodnutí, tento postup však v dané věci neshledal potřebným. Bude na žalovaném, aby posoudil, zda soudem vytčené vady odstraní sám, či zda za tímto účelem přistoupí k zrušení prvostupňového rozhodnutí a věc vrátí služebnímu funkcionáři k novému projednání.
63. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou 1.428,- Kč odpovídající dani

z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 11.228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 29. března 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu